

[Boligministeren]

vejes over for hinanden, mange størrelser, om hvilke vi ikke kan sige, hvorledes det vil gå i fremtiden, men vi har altså valgt at sige: all right, vi ved i hvert fald, at lige for øjeblikket er der ikke tale om statsudgifter, fordi det er en garantiordning. Vi ved, at den er lavet sådan, at under alle omstændigheder får Handelsbanken et tab, under alle omstændigheder får boligselskaberne et tab, og måske får staten også et tab. Skulle man prøve at vurdere det i dag, må man sige: all right, hvis der ikke sker ændringer i planlægningen på det pågældende område, får staten et tab, men vi kan ikke rigtig sætte tal på, men vi synes, at nu skal vi gøre det på denne måde og skabe ro og trykthed for beboerne.

Glistrup (FP):

Det er sympativækkende, at boligministeren og centrum-demokraterne har så megen ængstelse for, hvordan det vil gå lejerne, hvis KAB bryder sammen, men det er jo således, at næsten hver dag går udlejningsejendomme til tvangsauktion, og da er det selvfølgelig også et problem at være lejer. Her har vi nogle ganske generelle regler, som er lavet til fordel for lejerne i den situation, og som kort kan sammenfattes i den juridiske maksime, at leje går for eje, dvs. at en tvangsauktionskøber i langt, langt de fleste relationer simpelt hen skal respektere udlejerens forpligtelser, og det må han så indrette sit bud efter på tvangsauktionen. Så overtager køberen altså ejendommen på tvangsauktionen – det kan gælde disse ejendomme, det kan gælde andre ejendomme – og så kan lejeren fortsætte med sine kontraktlige rettigheder fuldstændig i henhold til lejekontrakten.

Nu har man talt så meget om juridiske responsa i denne sag. Har man ærlig talt juridisk undersøgt: vil lejerne overhovedet komme til at tabe en eneste øre ved, at de måske i stedet for at have KAB som husvært skulle få A. P. Møller, eller hvem der nu vil købe ejendommen på tvangsauktion, til husvært? Vil lejerne ikke være stillet præcis på samme måde? Er det derfor ikke faktisk det, som vi så ofte ser her i behandlersamfundet, at den herskende klasse skubber de svage foran sig for at undskylde, at det i virkeligheden er sig selv, man tænker på? Vil det virkelig gå ud over lejerne, hvis KAB går fallit og ejendommene går på tvangsauktion?

Vil sandheden ikke bare være, at det vil være pokkers ubehageligt for boligministerens partifæller, hvis det sker? Er det ikke dem, som han søger at beskytte, eventuelt den Handelsbank, der jo har kontakter både til SF, til socialdemokratiet og til mange andre, og som man derfor meget gerne vil være gode venner med? Det er vi da mange i samfundet der gerne vil. Det vil jeg også gerne, men er det ikke realiteten i det, at det er ens egne partifæller i boligselskabernes ledelse og Handelsbanken, man gerne vil være gode venner med, og så foregiver man over for offentligheden, at disse lejere, som tilfældigvis bor i KAB-ejendomme, skal behandles langt, langt bedre end andre lejere, der bor i tvangsauktionsramte ejendomme, og som kommer ud for det stød, som livet giver, når der kommer tvangsauktioner, og som man har indrettet regler for? Bevares, vi kommer da alle sammen ud for væmmelige ting. Karburatoren ryger i bilen, billedrøret ryger i fjernsynet, eller der sker andre skader. Man skal noget mere til tandlæge, og det kan man ikke få dækning for. Stort andet er der jo ikke tale om for disse lejeres vedkommende. Der er jo ikke nogen som helst rimelig grund til, at lige her skulle staten træde ind og ofre ½ mia kr. af de penge, som staten ikke har, hvis ikke det var for at varetage helt andre interesser end dem, boligministeren og CD foregøgl at de vil varetage.

Boligministeren (Erling Olsen):

Hvis reglerne for lejere i almennyttigt byggeri var præcis som reglerne for lejere i privat udlejningsbyggeri, havde hr. Glistrup ret, men det, der rent faktisk sker, er, at hver afdeling i et almennyttigt byggeri betragtes som en selvstændig økonomisk enhed, og hvis KAB gik fallit og en række huslejeindbetalinger, der stod og ventede på terminen, gik tabt i moderselskabet KABs fallitbo, ville afdelingen stadig skulle svare sine terminsydelser; der ville så ikke være andre til at levere disse terminsydelser end lejerne selv, og derfor ville de få det pålagt som husleje-forhøjelser. Det skyldes, at der er en ejendommelig konstruktion, som indebærer, at lejerne i almennyttigt byggeri til en vis grad opfattes som ejere. Det er det samme problem, vi har, når almennyttige boligselskaber går hen og bygger huse og der tabes på disse